

W E N D Y W A L K E R O V Á

NIČ NIE JE ZABUDNUTÉ

MŮŽEŠ VYMAZAŤ PAMÄŤ. ALE NEMŮŽEŠ VYMAZAŤ ZLOČIN.

IKAR

W E N D Y W A L K E R O V Á

NIČ NIE JE ZABUDNUTÉ

Preložila Henrieta Hatalová

 IKAR

Wendy Walker
ALL IS NOT FORGOTTEN

Copyright © 2016 by Wendy Walker.

All rights is reserved.

Translation © 2016 by Henrieta Hatalová

Jacket design © 2016 by Emil Křížka

Slovak edition © 2016 by Ikar

ISBN 978-80-551-5050-5

Andrewovi, Benovi a Christopherovi

Prvá kapitola

Sledoval ju do lesa za domom. Zem tu bola posiatá zimným odpadom, suchým lístím a vetvičkami, ktoré napadali za posledných šesť mesiacov a rozložili sa pod snehovou pokrývkou. Možno počula, ako sa približuje. Možno sa otočila a uvidela ho s čiernou vlnenou maskou na hlave, vlákna z nej sa našli pod jej nechtami. Keď klesla na kolená, krehké vetvičky zapraskali ako staré kosti a poškriabali jej odhalenú kožu. Tvár a hrud' jej násilím pritisol k zemi, pravdepodobne vonkajšou stranou predlaktí, a ona zacítila hmlu kvapôčok z postrekovača ani nie šesť metrov od nej. Vlasý mala mokré, keď ju našli.

Keď bola menšia, určite u nich doma naháňala kvapôčky, snažila sa ich v popoludňajšej horúčave pochytať, alebo sa im v ostrom jarnom vetre vyhnúť. Malý braček určite behal za ňou, úplne nahý s vypuklým bruškom mával rúčkami, ktoré ešte nevedel dobre zladit' s maličkými nôžkami. Niekedy sa k nim možno pridali aj psy, štekali tak dychtivo, až prehlušili ich smiech. Štyridsať árov zeleného trávniku, mokrého a klzkého. Širošia obloha s nadýchanými bielymi obláčikmi. Matka ich určite pozorovala cez okno a otec bol na ceste domov z miest, ktorých vôňa sa mu zachytávala na šatách. Zatuchnutá káva zo showroomu, vôňa novej kože a gumy pneumatík. Tie spomienky

boli teraz bolestivé, hoci sa jej okamžite vynorili, keď sa jej spýtali na ostrekovače a na to, či boli zapnuté v čase, keď sa rozbehla po trávniku do lesa.

Znásilnenie trvalo takmer hodinu. Zdá sa nemožné, že by to mohli vedieť. Niečo o zrážaní krvi na miestach prieniku a podliatinách na chrbte, ramenách a krku v rôznom štádiu, keď menil spôsob, ktorým ju znehybňoval. V tom čase párty pokračovala rovnako, ako keď ju opustila. Mohla to vidieť z miesta, kde ležala, svetlá žiariace z okien a blikajúce na telá pohybujúce sa po miestnosti. Bola to veľká párty s takmer celým desiatym ročníkom, ba objavilo sa tam aj zopár deciek z deviateho a jedenásťteho. Stredná škola Fairview bola podľa väčšiny kritérií malá, ešte aj na malomestské prostredie Connecticutu, a deliace čiary medzi triedami boli oveľa voľnejšie ako inde. Športové tímy boli zmiešané, rovnako účinkujúci v divadelných hrách, na koncertoch a podobne. Dokonca aj hranice tried boli priepustné, najšikovnejšie deti na matematiku a cudzie jazyky postupovali do vyššej triedy. Jenny Kramerová nikdy nepostúpila do triedy pre pokročilejších. Bola však presvedčená, že je bystrá a obdarená veľkým zmyslom pre humor. Bola aj dobrá športovkyňa – plávala, hrala pozemný hokej a tenis. Len mala pocit, že v nijakom športe sa nepresadí, kým jej telo nedospeje.

V tú noc na párty sa cítila lepšie ako kedykoľvek predtým. Možno si povedala *Toto bude najlepšia noc môjho života*. Po rokoch, ktoré som ja považoval za uzavreté obdobie dospievania, mala pocit, že sa stala sama sebou. Krutosti zubného strojčeka, nemiznúce detské tukové vankúšiky, prsia primalé do podprsienky a napriek tomu výčnievajúce z trička, akné a nepoddajné vlasy – boli konečne preč. Bola „chlapčisko“, kamarátka, dôverníčka chlapcov, ktorých vždy zaujímali iné dievčatá. Nikdy nie ona. To sú jej

slová, nie moje, i keď mám pocit, že to opísala pomerne dobre na pätnásťročné dievča. Bola nezvyčajne sebavedomá. Napriek tomu, čo rodičia a učitelia vtĺkali do nej i do každého z nich, bola presvedčená o tom – a nebola medzi svojimi vrstovníkmi sama –, že krása je pre dievča z Fairview ten najcennejší kapitál. Keď sa konečne dostavila, mala pocit, ako keby vyhrala v lotérii.

A potom tu bol ten chlapec. Doug Hastings. Pozval ju na párty na chodbe v pondelok medzi chémiou a európskou históriou. Opísala to veľmi presne, aj to, čo mal na sebe, aj výraz na jeho tvári, vraj pôsobil trochu nervózne, aj keď sa správal nonšalantne. Takmer na nič iné celý týždeň nemyslela, iba čo si oblečie, ako si upraví vlasy a na farbu laku na nechty. Trochu ma to prekvapilo. Z Douga Hastingsa som nebol nadšený, vzhľadom na to, čo o ňom viem. Ako rodič si myslím, že na takéto názory mám právo. Nie že by som nemal pochopenie pre jeho rodinné pomery – otec tyran, matkine výchovné pokusy skôr chabé. Trochu ma sklamalo, že ho Jenny neprekukla.

Párty bola presne taká, ako si ju predstavovala. Rodičia preč z domu, deti, čo predstierajú dospelosť, si mixovali koktaily do pohárov na martini a pili pivo z krištáľových pohárov. S Dougom sa stretla tam. No nebol sám.

Hudba revala a ona ju z miesta prepadnutia musela počuť. Medzi skladbami bolo veľa popových megahitov, niektoré z nich dobre poznala – texty takýchto piesní vám zostanú trčať v mysli. Aj napriek hudbe a tlmenému smiechu, nesúcemu sa z otvorených okien, musela počuť tie ďalšie zvuky, ktoré boli bližšie, zvrhlé stony útočníka a svoje vlastné hrdelné výkriky.

Keď skončil a odkradol sa do tmy, podoprela sa rukou a zdvihla tvár z trávy. Možno pocítila závan vzduchu na náhle odhalenej pokožke líc, a keď sa tak stalo, možno si

uvedomila, že jej koža je mokrá. Niekoľko konárikov, na ktorých ležala, jej zostalo prilepených na tvári, akoby ju mala namočenú do lepidla, ktoré práve začalo zasychať.

Opretá o predlaktie musela počuť tie zvuky.

V určitom okamihu sa vzpriamene posadila. Snažila sa upratať neporiadok, ktorý bol všade okolo nej. Chrbtom ruky si otrela líce. Zvyšky suchého lístia spadli na zem. Potom musela uvidieť svoju sukňu obtočenú okolo pása a odhaľujúcu nahé genitálie. Pomocou oboch rúk, ako sa zdá, sa jej podarilo dostať na štyri a kúsok sa odplaziť, pravdepodobne hľadala svoje nohavičky. Mala ich v ruke, keď ju našli.

Zvuky pravdepodobne zosilneli, pretože ich konečne začulo iné dievča s priateľom, ktorí hľadali súkromie na neďalekom dvore. Zem musela praskať a pukať pod váhou jej rúk a kolien, ako sa plazila ďalej, postupujúc po obvode trávnik. Predstavoval som si, ako sa plazí, opitost' jej bráni v koordinácii a šok spôsobuje, akoby zamrzla v čase. Predstavoval som si, ako odhaduje škody, keď sa konečne prestane plaziť, keď sa posadí a uvidí svoju roztrhanú bielizeň a pod holým zadkom zacíti zem.

Bielizeň je príliš potrhaná, aby sa dala obliecť, je celá lepkavá od krvi a špiny. Tie zvuky stále silneli. Rád by som vedel, ako dlho bola v lese.

Späť na ruky a kolená, ďalej sa plaziť. Nehľadiac na to, ako ďaleko sa dostala, zvuky boli čoraz hlasnejšie a hlasnejšie. Ako zúfalo sa musela snažiť uniknúť, dostať sa na mäkkú trávu, k čistej vode, ktorá bola teraz blízko k miestu, kde bola predtým, než vbehla do lesa. Posunula sa o pár centimetrov ďalej, potom sa znovu zastavila. Možno vtedy si uvedomila, že zvuky, to rušivé stonanie, je vnútri jej hlavy a vychádza z jej vlastných úst. Zmocní sa jej únava, núti kolená, potom ruky, aby sa jej podrobili.

Hovorila, že sa vždy považovala za silné dievča, za športovkyňu s pevnou vôľou. Silná na tele i na duši. To jej vždy hovorieval otec, od malého dievčatka. *Buď silná na tele i na duši a bude sa ti dobre žiť.* Možno si vravela, že musí vstať. Možno rozkázala nohám, aby sa hýbali, potom aj rukám, ale jej vôľa bola bezmocná. Namiesto toho, aby ju odniesli na miesto, kde bola predtým, ovinuli sa okolo jej zmučeného tela ležiaceho na špinavej zemi.

Slzy jej tiekli, hlas sa chvel tým strašným zvukom, konečne ju začuli a potom aj zachránili. Od onej noci sa pýtala sama seba znovu a znovu, prečo nič z jej vnútra – svaly, dôvtip, vôľa – nedokázalo zastaviť to, čo sa dialo. Nevedela si spomenúť, či sa s ním snažila zápasit', či kričala o pomoc, alebo sa jednoducho len vzdala a dopustila, aby sa to stalo. Nikto ju nepočul, až kým nebolo po všetkom. Hovorila, že teraz už chápe, ako po každom zápase zostane dobyvatel' a podmanený, víťaz a obeť, a že bude musieť akceptovať pravdu – bola úplne, nezvratne porazená.

Potom, čo som si vypočul príbeh znásilnenia Jenny Kramerovej, neviem posúdiť, koľko z toho je pravda. Príbeh bol zrekonštruovaný na základe forenzných dôkazov, výpovedí svedkov, profilov kriminálnych psychológov a nesúvislých, roztrieštených útržkov spomienok, ktoré Jenny po terapii zostali. Vrávia, že je to zázračná terapia, ktorá vymaže najhroznejšiu z tráum z vašej pamäti. Samozrejme, nie je to žiadna mágia, ani zvlášť pôsobivá veda. Ale to všetko vám vysvetlím neskôr. Teraz, na začiatku príbehu, chcem povedať len toľko, že pre toto krásne mladé dievča to nebol žiadny zázrak. To, čo bolo vymazané z jej mysle, naďalej žilo v jej tele a v jej duši, a ja som cítil povinnosť vrátiť jej to, čo jej bolo vzaté. Môže sa vám to zdať tou najpodivnejšou vecou. Takou kontraintuitívnou. Takou znepokojujúcou.

Fairview, ako som už spomínal, je malé mesto. Videl som obrázky Jenny Kramerovej v rôznom veku v miestnych novinách a na školských letákoch o hrách či tenisových turnajoch umiestnených vo výklade lahôdkarstva Gina's Deli na ulici East Main. Spoznával som ju, ako chodí po meste, vychádza z kina s kamarátkami, sedí na koncerte v škole, do ktorej chodili aj moje deti. Vyžarovala z nej nevinnosť, ktorá popierala zrelosť, po akej tak túžila. Dokonca aj v krátkej sukni a blúzke odhalujúcej bruško, aká bola vtedy v móde, to bolo dievča, a nie žena. Keď som ju videl, cítil som radosť zo stavu sveta. Bolo by neúprimné povedať, že cítim to isté pri každom, pri tlupe tínedžerov, ktorá občas narúša ustálený poriadok nášho života ako roj kobyliiek. Prilepení k mobilom ako bezduché drony, ľahostajní k čomukol'vek okrem klebiet o celebritách a vecí, ktoré im prinášajú okamžité uspokojenie – videí, hudby, tweetov, v ktorých propagujú sami seba, instagramov a snapchatov. Tínedžeri sú od prírody sebeckí. Ich mozog ešte nie je zrelý. Ale niektorí z nich si zachovávajú svoju milotu aj v tomto veku a tí vyčnievajú. Sú to tí, čo vám pozerajú do očí, keď ich pozdravíte, úctivo sa usmejú, dajú vám prednosť jednoducho preto, že ste starší a oni chápu potrebu rešpektu v spoločnosti starších. Jenny bola jednou z nich.

Vidieť ju potom, vidieť na nej absenciu radosti, ktorou predtým prekypovala – vyvolávalo vo mne hnev k celému ľudstvu. Vedel som, čo sa stalo v tom lese a bolo pre mňa ťažké nepresunúť sa v mysli tam. Nás všetkých priťahujú lascívne, nemravné incidenty, násilie a hrôza. Predstierame, že nie, ale máme to v povahe. Sanitka na kraji cesty – a každé auto spomalí, len aby tí vnútri zazreli zranené telo. To však ešte neznamená, že sme zlí.

Také dokonalé diet'á – telo poškvrnené, porušené. Poc-

tivost' ukradnutá. Jej duch zlomený. Znie to melodramaticky. Klišé. Ale ten muž vnikol do jej tela s takou silou, že bola nutná operácia. Uvedomte si to. Uvedomte si, že si vybral diet'a azda v nádeji, že je panna a on ju môže olúpiť o nevinnosť, rovnako ako o jej telo. Uvedomte si fyzickú bolesť, ktorú znášala, keď sa jej najintímnejšie miestečko roztrhalo na kúsky. A teraz si uvedomte, čo ostatné sa roztrhlo a rozdrobilo na kúsky, keď strávil hodinu mučením jej tela, znovu a znovu do nej prenikal, možno pri tom videl jej tvár. Čo všetko na nej mohol pozorovať? Prekvapenie, strach, hrôzu, agóniu, akceptáciu a nakoniec ľahostajnosť v čase, keď skončil. Každý kúsok z nej ten netvor vzal a zhltol. A potom, dokonca aj po terapii, ktorej sa podrobila - pretože ešte stále vedela, čo sa jej stalo - zanikli všetky romantické sny o prvom raze s milovaným, každý milostný príbeh, ktorý sa jej vynoril v mysli a vďaka ktorému sa usmievala pri pomyslení na to, ako bude jedinou zbožňovanou osobou, ktorej sa nikto na svete nevyrovná. Bolo pravdepodobné, že tieto veci sú navždy preč. A čo potom zostane dievčaťu, keď sa mení na ženu? Jediná vec, ktoré zamestnáva naše srdcia po väčšinu nášho života môže byť pre ňu s veľkou pravdepodobnosťou stratená.

Spomínala si na silný pach, i keď ho nevedela rozlíšiť. Spomínala si na pieseň, ale možno tá pieseň znela viac ako raz. Pamätala si udalosti, ktoré ju vyhnali cez zadné dvere na trávnik a potom do lesa. Nespomínala si na ostrekovače, ktoré sa stali súčasťou rekonštrukcie príbehu. Ostrekovače sa spustili o deviatej a vypli o desiatej, mali nastavený časovač. Dvojica milencov, ktorá ju našla, prišla dozadu, keď bola tráva ešte mokrá, no vzduch už suchý. K znásilneniu došlo medzi tým.

Doug prišiel s iným dievčaťom - mladším, ktorej sa hodovalo do plánu, že mohla vyvolať žiarlivosť iného staršieho

chlapca. Nemá význam objasňovať bezduchú motiváciu tohto dievčaťa. Podstatné bolo, že týždeň plný fantázií, ktorým Jenny venovala tol'ko príprav, sa v okamihu zrútil. Ako sa dalo čakať, začala svoj zármutok utápať v alko-hole. Jej najlepšia kamarátka Violet si spomenula, že sa to začalo pohárikmi vodky. O hodinu už Jenny vracala v kúpeľni. To ostatných pobavilo a viedlo k ďalšiemu poníženiu. Mohol to byť scenár niektorej z tých „agresívnych manipulátoriek“, ktoré sú teraz tak v móde. Časť, ktorá nasledovala, však nebola naplánovaná. Časť, keď utiekla do lesa, aby bola sama, aby si poplakala.

Bol som nahnevaný. Nebudem sa za to ospravedlňovať. Chcel som spravodlivú odplatu za to, čo sa stalo. Ale bez spomienok, bez akéhokolvek forenzného dôkazu okrem vlnených vlákien pod jej nechtami, pretože ten netvor urobil príslušné opatrenia, bola spravodlivosť bezmocná. Fairview je malé mesto. Áno, viem, že to stále opakujem. Ale vy musíte pochopiť, že takéto mesto by nelákalo cudzieho človeka spáchať tu zločin. Vždy keď niekto neznámy kráča po jednej z dvoch malých obchodných ulíc nášho centra, otáčajú sa hlavy. Nič v zlom, chápate, iba zo zvedavosti. Nie je to niečí príbuzný? Niekto, kto sa sem pristáhoval? Máme tu návštevníkov pri zvláštnych príležitostiach, športových turnajoch, trhoch a podobne. Ľudia prichádzajú z iných miest a my ich vítame. Sme v podstate priateľskí, dôverčiví ľudia. Ale cez obyčajný víkend si človeka zvonku všimneme.

Smerujem k logickému záveru: Keby sa Jenny nepodrobila terapii, keby sa jej spomienky zachovali, mohla ho zaradiť – vlákna pod nechtami naznačovali, že chmatla po maske. Možno mu ju stiahla alebo vytiahla nahor, len tol'ko, aby mu videla tvár. Možno počula hlas. Alebo bol úplne ticho celú hodinu útoku? Zdá sa to nepravdepod-

dobné, či nie? Vedela by, aký bol vysoký, chudý či tučný. Možno boli jeho ruky staré, alebo naopak mladé.

Možno nosil prsteň, zlatú obrúčku či tímový odznak. Mal na sebe tenisky, mokasíny či pracovné topánky? Boli obnosené alebo zastriekané olejom či farbou, alebo dokonale vyleštené? Spoznala by ho, keby vedl'a nej stál v zmrzlinárni? Alebo v kaviarni? Alebo v rade na obed v škole? Cítila by to jednoducho v kostiach? Hodina je dlhý čas, keď ste v kontakte s ďalším telom.

Možno bolo kruté chcieť od Jenny Kramerovej toto. Možno bolo kruté pokračovať v pátraní. Viedlo by to, ako uvidíte, k nečakaným následkom. Ale nespravodlivosť tohto všetkého, hnev a schopnosť chápať jej utrpenie ma provokovali a viedli k cieľavedomému úsiliu. Úsiliu vrátiť Jenny Kramerovej tú najstrašnejšiu nočnú moru.

Druhá kapitola

Jenniným rodičom zavolali krátko po pol jedenástej večer. Boli na večernej párty spolu s dvoma manželskými pármí z ich klubu, no večera sa konala u jednej dvojice doma a nie v klube samotnom. Charlotte Kramerová, Jennina matka, sa už predtým v ten večer cestou v aute sťažovala, prečo večerajú v klube len minimálne, tak, ako to chce Tom, lebo ona mala tamojšiu spoločnosť rada. V salóne sa vždy podávali koktaily, a preto ste sa bez ohľadu na spoločnosť pri večeri mali možnosť stretnúť aj s inými členmi klubu.

Tom nerád chodil do klubu, okrem nedele, keď tam hral golf so svojimi zvyčajnými spoločníkmi – s kamarátom z vysokej školy a dvoma otcami, ktorých spoznal vďaka Jenninmu atletickému tímu. Naopak, Charlotte bola veľmi spoločenská a usilovala o členstvo vo výbore klubu pre nasledujúcu sezónu. Každý sobotný večer, ktorý nestrávili v klube, bol pre ňu stratenou príležitosťou. Toto bol jeden z viacerých zdrojov manželského nesúladu a ich krátka jazda autom sa skončila podráždeným mlčaním po zvyčajnej výmene názorov.

Obaja si na to neskôr spomenuli a pripadalo im to v porovnaní s brutálnym znásilnením ich dcéry úplne bezvýznamné.

Jednou z milých vecí v malom mestečku je, že ľudia tu porušujú pravidlá, keď sa im to zdá vhodné. Strach z napomenutia či dokonca žaloby sa ľuďom nejaví taký nebezpečný, ako to býva vo väčších komunitách. Preto keď detektív Parsons zavolať Kramerovcom, nepovedal im, čo sa stalo, len to, že Jenny na párty pila a odviezli ju do nemocnice. Hneď ich ubezpečil, že nie je v ohrození života. Tom bol vďačný, že im ušetril pár minút trýzne cestou z večere do nemocnice. Každá minúta potom, čo sa dozvedeli o znásilnení, bola pre Toma presne tým – nekončiacou trýžňou.

Charlotte až taká vďačná nebola, pretože čiastočná pravda spôsobila, že sa pre dcérinu ľahkomyselnosť rozčúlila. Celé mesto bude o tom určite vedieť, a ako sa to odrazí na ich rodine? Cestou do nemocnice sa bavili o treste, zvažovali účinok zákazu či úplného odobratia mobilu. Samozrejme, keď sa dozvedeli pravdu, Charlotte sa zmocnil pocit viny a bola kvôli dezinformácii nahnevaná. Dá sa to pochopiť – najprv vám poskytnú dôvod hnevať sa na vaše dieťa a potom sa dozviete, že sa stalo obeťou takého príšerného útoku. Napriek tomu sa v tejto veci stotožňujem viac s Tomom. Možno preto, že som otec a nie matka.

Keď dorazili, vstupná hala nemocnice bola prázdna. V posledných rokoch tu venovali pozornosť získavaniu financií a modernizácii a výsledky, i keď podľa mnohých skôr kozmetické ako zásadné, bolo poznať. Drevené obloženie, nový koberec. Osvetlenie bolo tlmené a z reproduktorov, ktoré diskkrétne viseli v kútoch, sa ozývala klasická hudba.

Charlotte „zaútočila“ na hlavnú recepciu (to sú Tomove slová). Tom ju dobehol a postavil sa vedľa nej. Zavrel oči a nechal hudbu pôsobiť na rozbúrené nervy. Trápiho ho,

že Charlotte je príliš rázna, aspoň vzhľadom na okolnosti, a chcel ju trochu „spacifikovať“. Jenny potrebovala spať, vedieť, že rodičia ju stále milujú a že všetko bude v poriadku. Dôsledky môžu počkať, kým všetci vytriezvejú a vyčistia si hlavu.

Kramerovci poznali svoje úlohy v rámci rodiny. Charlottinou úlohou bolo dohliadať na disciplínu vo vzťahu k dcére. Vo vzťahu k synovi Lucasovi si úlohy často vymenili, pravdepodobne kvôli veku a pohlaviu. Tom charakterizoval toto usporiadanie, akoby opisoval modrú oblohu – bolo to tak, ako to má byť, ako to je v každej rodine. A teoreticky mal pravdu. Vždy existujú úlohy, ktoré treba hrať, premenlivé spojenectvá, zlí policajti a dobrí policajti. U Kramerovcov, zdá sa, sa úspechy a nezdary podriaďovali Charlottiným potrebám a s ďalšími zúčastnenými stranami o tom nediskutovala. Inými slovami, normálnosť, ktorú sa Tom snažil pripisovať ich rodine, sa ukázala ako pomerne abnormálna a neudržateľná.

Sestra sa na nich súcitne usmiala, keď odomykala dvere k ordináciám. Nepoznali ju, a rovnako ani väčšinu pomocného personálu nemocnice. Slabšie platení zamestnanci len zriedka žili vo Fairview, pochádzali zo susedného mesta Cranston. Tom si zapamätal jej úsmev. Bol prvým náznakom, že ide o oveľa vážnejší incident, ako sa im snažili nahovoriť. Ľudia podceňujú skryté posolstvá v letmých výrazoch tváre. Ale predstavte si ten druh úsmevu, aký by ste venovali priateľovi, ktorého dieťa – tínedžera – prichytili opitého. Vyjadroval by akúsi komickú empatiu. Hovoril by: *Človeče, tínedžeri sú zložití. Spomínaš si, akí sme boli my?* A teraz si predstavte úsmev, akého by sa vám dostalo, keby toho tínedžera napadli. Ten úsmev by určite hovoril: *Ó Bože! Je mi to tak ľúto! To úbohé dievča!* Je to v očiach, v pokrčení pliec a krivke úst. Keď sa tá sestra usmiala,

Tomove myšlienky sa presunuli z potreby upokojiť manželku na potrebu vidieť svoju dcéru.

Prešli bezpečnostnými dverami k príjmu a potom k ďalšiemu zakrivenému pultu, kde sa sestry venovali papierom a súborom na monitoroch počítačov. Bola tam ďalšia žena, ďalší znepokojujúci úsmev. Zdvihla telefón a ohlásila ich u lekára.

Viem si ich v tej chvíli predstaviť. Charlotte v béžových koktailových šatách, blond vlasy starostlivo zopnuté do uzla. Ruky zložené na hrudi, pripravené na gesto pri prvom pohľade na Jenny a pre personál, ktorý bude podľa jej názoru vynášať súdy. A Tom, o pätnásť centimetrov vyšší, stojaci za svojou ženou s rukami vo vreckách kaki nohavíc, presúva váhu z nohy na nohu so stále rastúcimi obavami, potom, čo jeho inštinkty ovládli rozutekané myšlienky. Obaja sa zhodli na tom, že tých pár minút, kým čakali na lekára, im pripadalo ako celá večnosť.

Charlotte bola veľmi vnímavá a rýchlo si všimla troch policajtov, ktorí v kúte pili kávu z papierových pohárov. Boli obrátení chrbtom ku Kramerovcom a rozprávali sa so sestrou. Sestra zachytila Charlottin pohľad a o sekundu nato sa policajti otočili a pozreli na ňu. Tom sa díval iným smerom, no aj on si uvedomil pozornosť, ktorú vyvolali.

Ani jeden z nich si nevedel presne spomenúť na slová, aké lekár použil, aby im to oznámil. V prvej chvíli si Charlotte zrejme uvedomila, že sa poznajú – lekárova dcéra bola na základnej škole o triedu nižšie ako Lucas –, preto ju čoraz väčšmi znepokojovala Jennina poškvrnená povest' a či sa to donesie k ich synovi. Doktor Robert Baird. Vek asi štyridsať. Korpulentný. Riedke svetlohnedé vlasy a láskavé modré oči, ktoré sa zúžili pri vyslovení niektorých slov, čo spôsobilo, že sa mu nadvihli líca. Každý z nich si zapamätal niečo z toho, čo tento muž povedal,

keď začal hovoriť o jej zraneniach. *Vonkajšie natrhnutie hrádze a konečníka... rektálne a vaginálne lézie... podliatiny na krku a na chrbte... operácia... stehy... korekčné zásahy.*

Slová mu plynuli z úst a poletovali dokola, akoby boli v cudzom jazyku. Charlotte krútila hlavou a niekoľkokrát spontánne zopakovala slovo *nie*. Usúdila, že si ich splietol s rodičmi inej pacientky a snažila sa ho zastaviť, aby neodhalil ďalšie podrobnosti a aby ho ušetrila rozpakov. Opakovala dcérino meno, vravela mu, že ich dcéru sem priviezli, pretože na párty „prebrala“. Tom si spomína, že mlčal, akoby tým, že nevydá žiadny zvuk, dokázal zmraziť čas pred okamihom, kedy bude všetko pokračovať smerom, ktorý už začínal chápať.

Doktor Baird zmĺkol a krátko pozrel na policajtov. Jeden z nich, detektív Parsons, podišiel k nim, pomaly a so zjavnou nechutťou. Ustúpili nabok. Baird a Parsons začali hovoriť. Baird pokrútil hlavou a pozeral na svoje čierne topánky. Vzdychol si. Parsons ospravedlňujúco pokrčil plecami.

Baird potom ustúpil a postavil sa pred Kramerovcov. Zložil ruky ako pri modlitbe a povedal im pravdu – jasne a výstižne. *Vašu dcéru sme našli v lese za domom na Juniper Road. Bola znásilnená.*

Doktor Baird si spomína na zvuk, ktorý zo seba dostal Tom Kramer. Nebolo to slovo či ston alebo vzdych, aký by dovtedy počul. Znel ako smrť, akoby zavraždili kus z Toma Kramera. Kolená sa mu podlomili a načiahol sa po Bairdovi, ten jeho ruku zachytil a pomohol mu vystrieť sa. Pribehla im na pomoc sestra, ponúkla Tomovi stoličku, no on odmietol. *Kde je! Kde je moje dieťa!* spytoval sa a odtláčal lekára. Priskočil k jednému zo závesov, ale sestra ho zastavila, chytila ho zozadu za predlaktie a odviedla ho nabok. *Je hneď tu,* povedala sestra. *Bude v poriadku... zaspala.*